

„Министарство је покровитељ овогодишње манифестације која се спроводи у Организацији „Пријатељи деце Србије“, под слоганом „Дете је дете, да га волите и разумете“, посуђеном из стиха песме „Дете“, нашег великог песника Љубивоја Ршумовића.

Покровитељ овогодишње манифестације је Министарство за бригу о породици и демографију. Ово Министарство основано је зато што нас је све мање, тачније зато што је све мање деце.

Предложили смо измене и допуне Закона о финансијској подршци породици с децом и оне су усвојене. Посебна радна група ради на изради Нацрта Закона о изменама и допунама Породичног закона. Иницирали смо оснивање Савета за права детета у новом сазиву и покренули иницијативу за формирање радне групе за праћење примене Стратегије за превенцију и заштиту деце од насиља.

Све ово је лепо и нужно, али све ово изгубиће значај и смисао ако не учинимо нешто што ниједан закон, што ниједна институција не може да учини, ако не вратимо детету оно место у нашим животима, које је имало у много тежим временима него што је данашње време.

Одавно деца нису наше највеће богатство. Нису смисао нашег постојања. Њихово место заузеле су материјалне вредности. Ставили смо сопствена задовољства, као највишу животну вредност. Породица као основ сваког друштва, топи се и нестаје, а тамо где нема породице, нема ни деце. Тачније, где нема деце, нема ни породице. На крају нема ни народа.

Отуђени смо, не разговарамо једни с другима, уместо речи шаљемо СМС поруке. Одавно децу не успављујемо бајкама, већ филмовима. Не питамо их ништа, уместо наших руку, у њиховим рукама су мобилни телефони са цртаним филмовима, игрицама, у којима нема принцеза, бајковитих предела, чаробних шума, већ монструма и ликова који обликују свест те деце, онако како то никоме не треба. Њима најмање.

Допустили смо да нас згази корак времена у којем доминира новац, у којем је све подређено материјалној вредности, где нема места за „Јежеву кућицу“ и машту њих, који су тек закорачили на ову величанствену, али и паклену планету.

Допустили смо себи недопустиво; да деца нису више смисао нашег постојања. Ко смо и шта смо, без њиховог смеха, игре, плача, првих изговорених речи, првих корака?

Ко нам је дао право да децу видимо све чешће као проблем, а не као решење? Како смо дошли до тога да нам је важнији број стамбених и пословних квадрата од броја деце?

Депресија је најчешћа болест, а јесте болест савременог света. Психолози кажу да се најбрже и најбоље лечи кроз разговор с децом. Сопственом децом.

Уместо да уживамо у подизању деце, ми уживамо у подизању зидова.

Знам, многи ће рећи, живи се тешко и зато нема деце. Није истина. У Србији се више деце рађало у време Балканских ратова, у време Првог и Другог светског рата, него што их се рађа данас. И нисмо изузетак по томе.

Најбогатије земље Европе, оне чији становници живе данас за нас тешко схватљивим стандардом, имају исту муку као и ми овде у Србији - све мање деце. Њихове породице могле би, без одрицања од материјалног, да имају троје, четворо и више деце, али немају.

И ми, пуни замерки за прилике у којима живимо, кад одемо из Србије у те богате земље, заснујемо тамо породице, живимо боље, богатије, не рађамо, троје, четворо и више деце. Зашто је тако?

Морамо да мењамо свест. Покушајмо, за почетак, да размиљамо другачије. Призовимо у сећање животе наших предака, оних који су нас створили, који су нас сањали као будућу децу. Нису тада имали мобилне телефоне, слушалице, плејере. А, рађала су се у тум временима деца која су постала велики научници, професори, лекари, уметници...они који су наше животе учинили лепшима. Они који су име свог народа и своје земље пронели широм света.

Зар нам то не говори да би ваљало мало успорити и размислити, има ли смисла одбацити све старо, прогласити превазиђеним оно време, обичаје и начин живота који нас је одржао. Вредносни систем у којем је дете било највеће богатство.

Негде смо погрешили. Вратимо се породици, вратимо се деци, њиховим правима, али имајући на уму њихово најважније право - да имају с ким да расту, играју се, смеју... Право да их буде што више.

Вратићу се на крају споменутом песнику, а он каже:

Није богат ко има волова, већ кћери и синова.

Није силан ко има пушака, већ колевки“.